Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 28. | **Нинѣ:** гр. к. Вокула п. | рим. к. Сабіна | **Завтра:** гр. к. Пареевія п. | рим. к. Конрада | Четверъ 6 (18) лютого 1892. | Всхôдъ сонця 7 г. 5 м.; заходъ 5 г. 25м. Бaром. 749; термом. — 9·0° — 16·0° | **Рôкъ II.**

Знайшли собѣ знову!

„Сварѣмъ ся дѣду!" — „Та за яку бѣду?" ..... За правопись — докôнчимо звѣстну нашу приповѣдку.

Чи чувавъ се хто, щобы де въ якôмсь народѣ на свѣтѣ заводивъ хто сварку задля того, що показуєсь потреба установити и завести якусь правопись, котра для всѣхъ була бы однакова, для всѣхъ легко понятна и вигôдна? У однихъ хиба Русинôвъ така вже доля, що, чи то при якôйсь найбôльшôй и найважнѣйшôй, чи наймевшои ваги справѣ не обôйдесь у нихъ безъ сварки. Отъ такъ и теперь. Вже вôдъ давна показуєсь потреба завести для нашого письменного языка якусь одностайну и выгôдну для всѣхъ правопись, а вже знайшлись люде, що зробили зъ того колотнечу та пôдняли такій крикъ, якъ колибъ то цѣлый свѣтъ мавъ вже черезъ то завалити ся, коли всѣ Русины будуть однаково и правильно писати.

Пригляньможь ся насампередъ самôй рѣчи и спытаймо: Чи то добре, щобы люде учили ся легко а тымъ самымъ и борзо читати й писати? Цѣкавû бы мы побачити того, хто бы на то пытане вôдповѣвъ, що не добре, що то зле. Такъ сказавъ бы хиба лишь той, що хотѣвъ бы, щобы въ народѣ було якъ найменше просвѣченыхъ людей. щобы була темна маса селяньства, котра вѣчно давалась бы всѣмъ и на всякû способы туманити. Противъ легкои и скорои просвѣты якогось народу мôгъ бы выступати хиба ворогъ того народу. Нащожь єсть правопись? На то, щобы кождый чоловѣкъ, що учить ся читати и писати, мôгъ легко и вѣрно вôддати въ письмѣ звуки своєѣ бесѣды и щобы другій мôгъ такъ само легко вôдчитати и зрозумѣти то, що хтось ему напише. Але єсть ще друга причина, котра промавляє за тымъ, щобы правопись була легко приступна и зрозумѣла та щобы на єѣ выучене не тратити богато часу, а тою причиною єсть наука въ школѣ До школы чей не ходять люде старû, котрымъ можна не одно лекше и скорше пояснити якъ дѣтемъ, а чого дитина не выучить ся легко въ школѣ, того не научить ся вже нѣколи въ житю. Найлѣпшій доказъ того маємо на нашихъ письменныхъ селянахъ, котрû мимо того, що кôлька лѣтъ учили ся въ школѣ дотеперѣшнои правописи, все таки не можуть добре нею писати и жалують ся, що имъ дуже трудно приходить писати.

Сû та ще й другû обставины, зоставили теперь Русинôвъ подумати объ тôмъ, щобы разъ завести якусь одностайну и догôдну правопись, а до сего надаєсь ще найлѣпше такъ звана фонетична правопись, котра каже: пиши такъ, якъ повинно ся найлѣпше выговорювати. Вôдповѣдно до того правила треба отже и такû лишь буквы писати, котрû дѣйстно выговорюють ся, божь рѣчь зовсѣмъ природна и легко зрозумѣла, що нема потребы писати тои буквы, котрои не выговорюєсь. Доси вправдѣ не маємо ще въ уживаню анѣ однои такои правописи, котра була бы вповнѣ фонетична, т. є. такои, котрою писалось бы зовсѣмъ пôсля вымовы, але выробилась вже така, котра на теперь єсть дѣйстно дуже догôдна, а то єсть та правопись, котрои уживъ покôйный Желехôвскій въ своѣмъ великôмъ руско-нѣмецкôмъ словари и въ котрôй не пише ся „ъ", бо его не выговорює ся, не пише ся „ы" лишь „и", бо обѣ тû букви однаково выговорюємо; на звукъ „і" нема кôлька знакôвъ, бо „ô", „ѣ", „û" выговорюють ся однаково, лишь оденъ знакъ „і"; тамъ же, де „ѣ" выговорюєсь якъ „ї", тамъ пише ся буква „ї". Отъ и вся змѣна въ дотеперѣшнôй правописи, котра значно облегчила бы науку руского языка въ школахъ и подала бы можнôсть кождому, хто лишь умѣє по руски говорити, легко написати якесь письмо по руски безъ похибокъ, скоро бы лишь выучивъ ся всѣхъ буквъ руского письма. Справою заведеня улѣпшенои правописи въ школахъ. занялась теперь краєва Рада шкôльна и розпытує въ сѣй справѣ учителѣвъ, що они думають о змѣнѣ правописи.

Сей фактъ давъ отже нашимъ москвофіламъ нагоду пôдняти страшный крикъ въ краю, та робити мѣжь Русинами колотнечу. Имъ улѣпшена правопись дуже не на руку,

Львôвъ за рускихъ часôвъ.

Историчнa розвѣдка дра Александра Чоловского.

(Дальше.)

На чотирохъ наведеныхъ повысше звѣсткахъ про Львôвъ въ ипатієвскôй лѣтописи перерываютъ ся всѣ дальшû вѣсти про столицю нашого краю. Ажь зъ початкомъ 17-ого столѣтя описує Львôвъ радный мѣста и потомокъ старои мѣщаньскои родины львôвскои Алембекъ. (Зъ прôзвища его можна бы догадувати ся, чи вôнъ не походивъ зъ якого татарского роду, бо Алембекъ дуже похоже на Алі-беґъ). Вôнъ пише отже: Левъ, сынъ Данила, короля полудневои Руси, заложивъ Львôвъ около 1270 р. зъ двома замками, зъ котрыхъ оденъ въ мѣстѣ, а другій на найвысшôй горѣ положеный Замки тû були побудованû зъ дерева. Вôнъ окруживъ мѣсто валомъ и двома широкими та глубокими перекопами и осадивъ въ нѣмъ 1280 р. воякôвъ вôрменьского народу, даныхъ собѣ на помôчь.

Ще докладнѣйше описує Львôвъ мѣщанинъ львôвскій и бурмістръ мѣста, польскій историкъ и поетъ Зиморовичь. Вôнъ каже, що рускій князь Левъ, гнобленый Татарами выглядѣвъ собѣ оборонну и недоступну гору, выставивъ на єѣ вершку замокъ зъ трамôвъ, обвѣвъ его частоколами и назвавъ Львôгородъ. Сюды перенѣсъ вôнъ свои скарбы и ставъ самъ тутъ проживати, але не довго. Вѣтры и невыгода спонукали его выставити другій, оборонный замокъ долѣшный на проживанє, а тамтôй призначивъ на складъ зброѣ и скарбôвъ. На просторѣ межи обома замками почали осѣдати дворяне и служба князя, ставили собѣ хаты, поробили улицѣ и такъ повстало пôдзамочне мѣсто, переповнене Русинами, Вôрменами и Жидами. Въ наслѣдокъ нападôвъ Татаръ стало находити до мѣста чимъ разъ бôльше людей зъ околоцѣ, такъ, що не мали вже де помѣстити ся, а Левъ казавъ тогды рубати лѣсы въ долинѣ понизше замкôвъ и тамъ заложивъ властиве мѣсто, вызначуючи кождôй народности окрему часть. Русинамъ дôсталась всхôдна часть, Жидамъ и Сарацe намъ (Арабамъ) полуднева, Вôрменамъ и Татарамъ пôвнôчна, а захôдну зъ долѣшнымъ замкомъ выбравъ для себе и свого двору. Зъ тои мѣшанины повставъ Львôвъ або Львôгородъ, такъ названый вôдъ имени свого основателя. Дальше каже Зиморовичь, що на дворѣ князя жила Констанція — вôнъ называє єѣ мачохою а не жѣнкою Льва — котра була католичка (донька угорского короля) и особа дуже побожна. Левъ вôдступивъ єѣй свою палату, де мешкавъ ще закимъ поставивъ оба замки. Пôдъ опѣкою Констанціѣ побудували собѣ Домінікане и Францісканe монастирѣ. (Тутъ треба згадати, що ще до нинѣ удержуєсь у Львовѣ традиція, що тѣло княгинѣ Констанціѣ спочиває въ костелѣ Домініканôвъ, лишь не знати де). Пôдъ ту пору приѣхавъ до Львова стрый кн. Льва, Василько, постригъ ся тутъ на монаха и живъ въ печерѣ въ сусѣднôй горѣ. На вершку тои горы выставивъ Левъ церковь зъ букового дерева пôдъ призванємъ св. Юра и вôддавъ єѣ монахамъ. (Бувъ бы то отже початокъ нинѣшнои митрополитальнои церкви св. Юра). Наконець згадує ще Зиморовичь, що въ скарбници кн. Льва находивъ ся чудотворный образъ матери Божои, мальованый св. Лукою. Левъ вôддавъ той образъ на сховокъ монахамъ при монастири св. Онуфрея и зъ вôдси дôставъ ся вôнъ вôдтакъ черезъ кн. Володислава Опольского до Ченстоховы.

И зновъ урываєсь исторія мѣста Львова, ажь въ новѣйшихъ часахъ стали историки бôльше слѣдити за нею. Зубрицкій въ своѣй „Kroni-цѣ miasta Lwowa" не годить ся зъ Зиморовичемъ и каже, що початки Львова сягають въ дуже далеку старину, що его не заложивъ кн. Левъ, а назва Львôвъ походить вôдъ льва, короля звѣрятъ.

Ажь Вагилевичь почавъ глубше слѣдити за першимъ початкомъ Львова и за мѣсцемъ, де вôнъ стоявъ. Вôнъ каже отже, що се мѣсто заложивъ король Данило для свого сына Льва и що перше мѣсто стояло тамъ, де стоить нинѣ село Знесѣнє, а замокъ княжій стоявъ на горѣ званôй горою Льва (напротивъ костела св. Войтѣха, тамъ, де нинѣ копають пѣсокъ). Той Львôвъ стоявъ лишь коротко, бо въ 1261 р. розвалено его на приказъ темника Бурундая. Пôзнѣйше вôдбудовано его знову, але вôнъ не бувъ вже укрѣпленый.

бо спинила бы значно ихъ шкôдливу роботу мѣжь Русинами. Они говорять отже, що Русины, принимаючи улѣпшену правопись, зрывають зъ исторiею и наукою, перестають держати ся своеѣ церкви и вѣры и наконець, що правопись фонетична то интриґа польска, що еѣ выдумали Поляки на то, абы розбити Русинôвъ. Погляньможь теперь, чи то все правда, що вашй москвофiлы голосять въ своѣмъ орґанѣ.

Колибъ люде держались завсѣгды того, що було колись передъ тысячами лѣтъ, то мы мусѣли бы теперь въ зимѣ ходити хиба позавиванй въ баранячихъ шкôрахъ а лѣтомъ таки голй, бо исторiя учить насъ, що такъ колись люде дѣйстно ходили; а прецѣ мы не держимось исторiѣ, зôрвали зъ нею и придумали собѣ одѣжь. Колись люде не писали на папери, бо не знали нѣ паперу нѣ письма, а вязали лишь ґузки на шнурочкахъ и то було у нихъ письмо. Хибажь може ще й намъ вертати до сеи историчнои правописи? Кажуть, що нова правопись противить ся церквѣ и вѣрѣ. Хибажь такъ? А чижь святе письмо перестало бы бути святымъ, якъ бы въ нѣмъ н. пр. „ъ“ не було. Дуже бы то мусѣла бути слаба вѣра у Русинôвъ, колибъ ихъ одно „ъ“ або яка друга буква могли вôдорвати вôдъ вѣры Христовои и зробити поганами. Кажуть, що молодѣжь не буде могла читати церковныхъ книгъ. И се не правда. Атже и теперь мы въ письмѣ не уживаемо нѣ „кси“, нѣ „пси“, нѣ „ижицю“, а прецѣ умѣемо читати церковнй книги; будемо ихъ умѣти читати и при новôй правописи. На то въ школьнôй науцѣ есть додатокъ до букваря зъ наукою молитовъ и церковного языка. Тажь и Россiяне такъ само завели у себе, бо также не уживають въ письмѣ и мовѣ церковного языка. Кажуть дальше, що нова правопись зрывае зъ наукою. И то не правда. Правопись есть звычай, а звычай ажь стаесь наукою. А до когожь ходивъ на науку той, що першiй ставъ писати?

Наконець кажуть москвофiлы, що нова правопись, то интриґа польска. Ну, намъ видить ся, що то чи Полякамъ, чи Нѣмцямъ, чи кому не будь байдуже про то, якъ будуть Русины писати. Поляки й самй управильняють у себе правопись. Правопись наша, то чисто наше дѣло и тутъ не смѣе анѣ не може нѣхто мѣшати ся. Нѣхто насъ не змусить анѣ намъ не закаже сякъ або такъ писати. Мы жиемо въ Австрiи а не въ Россiи. Мы самй повиннй були вже давно сю справу полагодити; а хочемо теперь, то полагодьмо теперь. Лишь треба, щобы мы всѣ до того взяли ся, всѣ стали вже разъ однаковою и то найдогôднѣйшою для насъ правописею писати. Треба, щобы всѣ нашй часописи, всѣ выдавництва, всѣ Товариства просвѣтнй, товариство „Просвѣта“ (не выймаючи навѣтъ товариства им. Качковского, коли оно дѣйстно дбае про добро народу), писали такою правописею, яка була бы для всѣхъ найдогôднѣйша и найкориснѣйша, а за таку уважаемо лишь правопись фонетичну установлену пок. проф. Желехôвскимъ. На крики москофiлôвъ намъ нема чого оглядати ся, бо хочь бы Русины въ своѣй живôй мовѣ уживали навѣтъ такихъ буквъ якъ: кси, пси и ижиця, то москвофiлы не перестануть кричати, не перестануть робити заколоту мѣжь Русинами, бо имъ не о буквы ходить, не о правопись, але о то, щобы Русинôвъ не було на свѣтѣ. Тому то они знайшли собѣ и теперь знову причину, щобы робити заколоть мѣжь Русинами и не допустити до розвою ихъ народного языка и письменства.

Переглядъ полiтичный.

На оногдашнôмъ засѣданю Палаты посолôвъ, предложило Правительство проектъ закона о удѣленю пôдпомоги зъ державныхъ фондôвъ для людности, дôткненои недостаткомъ. Палата передала той проектъ комiсiѣ буджетовôй зъ припорученемъ, зложити зъ того въ якъ найкоротшôмъ часѣ справозданѣ.

Опôсля ухвалила Палата въ третôмъ читаню 125 голосами противъ 44 предложене о субвенцiонованю Товариства пароходнои плавбы на Дунаю.

Заповѣджена реформа податкова буде дотыкати головно податкôвъ особовыхъ, отже податку заробкового и доходового. Крôмъ того буде заведеный податокъ особово доходовый. Реформа податку ґрунтового може наступити доперва въ 1895 роцѣ.

Староческй дневники оголосили манiфесть, въ котрôмъ кажуть, що змѣстъ угодовыхъ точокъ не грозить анѣ державному праву анѣ неподѣльности краю. Але вгляды на выпадки зъ послѣдныхъ часôвъ зневолюють Старочехôвъ заховувати осторожность и не входити въ дальшй нарады надъ пунктацiями, ажь поки умы не успокоять ся, та не стануть способными до працѣ въ тôмъ напрямѣ.

Брюксельска Corr. Russe довѣдуесь, що царица выѣде зъ вел. кн. Володимиромъ при кôнци сего мѣсяця до Альжiру. Станъ здоровля еѣ мае бути дуже лихiй.

„Петерсб. Вѣдом.“ доносять о страшнôй нуждѣ въ Чорногорѣ. Въ наслѣдокъ тамтогорôчного неврожаю, зачинае панувати голодъ въ цѣлôмъ княжествѣ, а Россiя, будучи сама въ недостаткахъ, не може сего року удѣлити Чорногорѣ помочи. Людность чорногорска емiґруе громадно до Туреччины.

Temps оголосивъ розмову одного зъ своихъ редакторôвъ зъ королемъ Миланомъ. Миланъ заявивъ, що вôнъ зрѣкъ ся всякихъ правъ въ Сербiи лишь въ интересѣ сына, абы тымъ способомъ разъ на все усунути Наталiю вôдъ сына, короля Александра. О узысканю горожаньскихъ правъ въ иншôй якiй державѣ Миланъ не думае.

Новинки.

Львôвъ 5 дня (17) лютого.

— **Его Цѣс. и Кор. Высокôсть**, Найдост. Архикнязь Леопольдъ Сальваторъ повернувъ вчера рано зъ Вѣдня до Львова а нинѣ рано выѣхавъ курерскимъ поѣздомъ знову до Вѣдня.

— **Вôдзначеня**. Е. Вел. Цѣсарь надавъ Вiцепрезидентови высшого суду краевого въ Краковѣ, п. Ф. Мадеевскому, командорскiй крестъ ордера Франц. Iосифа, а радникови ц. к. Намѣстництва у Львовѣ, Леопольдови Шаблеви, ордеръ желѣзнои короны; директорамъ желѣзницъ Кароля Людвика, Людвикови Остгаймови и Вячеславови Слядковскому, надавъ Его Вел. Цѣсарь при нагодѣ ихъ спенсiонованя титулъ радникôвъ Двору.

— **Перенесеня на желѣзницяхъ.** Генеральна Дирекцiя австрiйскихъ желѣзницъ державныхъ перенесла старшого инжинiра п. Володим. Витовского зъ Кракова до Львова, а инжинiра Кароля Бiтнера вôдъ Львова до Кракова.

Зъ початкомъ 14-го столѣтя заложивъ другiй Львôвъ Левъ Мстиславичъ, внукъ Данила. Той новый Львôвъ опиравъ ся вже о два замки, горѣшный, на Лысôй горѣ, (тамъ де нинѣ на Высокôмъ Замку хата городника, реставрацiя и т. д.), а долѣшный, на горбику пôдъ нею, званôмъ Будельниця, пôдъ котрымъ бувъ ринокъ, каплиця св. Ивана Хрестителя, а доокола многй церкви. „На доказъ — каже Вагилевичъ — що мѣсто тягнуло ся тогды попôдъ горами Лысою и Льва можуть по части служити шанцѣ, що знаходять ся на Лычакôвскôмъ, именно першй вôдъ Стрѣльницѣ до Пекарского, другй коло Сакраментокъ, третй коло лычакôвского кладовища, а въ рôвнôй розстайности повиннй знаходити ся такй самй шанцѣ на Жовкôвскôмъ, якъ бувъ звычай укрѣплюваня въ давныхъ часахъ на Руси, и щось подôбного есть дѣйстно на Знесѣню“. (Тутъ заразъ мусимо додати вôдъ себе, що хто хочь трохи познакомленый зъ теперѣшною топоґрафiею Львова и ґеольоґiчною будовою землѣ, мусить конче признати, що многй терасы, якй тутъ подыбуемо якъ вôдъ стороны Львова такъ и вôдъ Знесѣня, не суть нѣчимъ иншимъ, лишь зовсѣмъ природнымъ, ґеольоґiчнымъ укладомъ землѣ, и лишь своимъ дивнымъ видомъ могли бы когось необзнакомленого зъ ґеольоґiчнымъ розвоемъ землѣ навести на здогадъ, що то були колись шанцѣ, усыпанй людскою рукою. Сей фактъ, здаесь, збивъ декотрыхъ историкôвъ зъ дороги и они добачували шанцѣ навѣть тамъ, де ихъ нѣколи не було и не могло бути).

За Вагилевичомъ пôйшовъ бувъ въ 1861 р. и дръ Шараневичъ. Вôнъ доказувавъ, що Данило побудувавъ Львôвъ для свого сына Льва межи роками 1250 а 1255. Першiй Львôвъ лежавъ тамъ, де нинѣ Знесѣне, назване такъ пôзнѣйше вôдъ церкви Вознесенiя. Межи Знесѣнемъ а т. зв. „лѣскомъ цѣсарскимъ“ суть терасы, яры, дебры и т. д.; може бути, що то останки окопôвъ и валôвъ, укрѣплень Львова розваленого Бурундаемъ въ 1261 р. Другiй Львôвъ мавъ вже два замки, горѣшный и долѣшный, десь коло церкви св. Николая. Левъ розширивъ мѣсто, подѣливъ его на чотири части и укрѣпивъ башнями, зъ котрыхъ одна стояла тамъ, де нинѣ церковъ св. Юра и боронила входу до мѣста. Костелъ св. Ивана, колись церковъ, есть найстаршимъ будынкомъ мѣста и належавъ вже 1250 р. до Василiянъ. Крôмъ того були ще церкви св. Николая, Теодора, Онуфрея и Богородична.

Вiдманъ въ розвôдцѣ о костелѣ св. Ивана доказуе, що Домiнiкане мали сей костелъ ще въ 1234 р., була тутъ отже вже оселя котра около 1250 р. дôстала назву Львова. Перша оселя — каже Вiдманъ — звала ся имовѣрно Вознесенiемъ, пôзнѣйше Знесѣнемъ. — Подôбно каже и Распъ, що старый рускiй Львôвъ лежавъ тамъ, де нинѣ Знесѣне: на горбику бувъ замокъ зъ церковью Вознесенiя а сподомъ мѣсто. Левъ перенѣсъ мѣсто а первѣстна оселя дôстала назву Знесѣне. — Кунасевичъ пишучи о костелѣ Домiнiканôвъ подае за Домiнiканиномъ Ходыкевичемъ, що костелъ св. Ивана выставлено ще въ 1223 р. и доказуе, що Львôвъ заложено въ 1255 р. и то тамъ, де нинѣ Знесѣне, а пôзнѣйше перенесено его зъ вôдтамъ.

Въ 1875 р. змѣнивъ дръ Шараневичъ свои погляды що до першихъ початкôвъ Львова и доказувавъ, що Львôвъ збудованый Даниломъ стоявъ на горбахъ понадъ селами Запытовомъ, Пôдбережцями и Кривчицями, недалеко т. зв. „Чортôвскои скалы“. Зъ вôдси можна було найлѣпше видѣти луну вôдъ огню въ Холмѣ въ 1259 р. Другiй Львôвъ збудованый по 1261 р. лежавъ въ сторонѣ, де костелъ св. Войтѣха перероблены нинѣ на маґазинъ войсковый, противъ горы Льва, де стоявъ княжiй замокъ, зъ котрого матерiялу побудовано вôдтакъ костелъ св. Войтѣха. На вершкахъ тыхъ горбôвъ по обохъ сторонахъ княжого замку тягнувъ ся старый княжiй Львôвъ. Зъ одной стороны припиравъ до нинѣшного „цѣсарского лѣску“, де стояла церковъ св. Хреста, а зъ другои тягнувъ ся попôдъ замкову гору черезъ Краковске, по за монастиръ св. Онуфрея. Мѣсто дѣлило ся на двѣ части, горѣшну и долѣшну. Казимиръ Великiй, король польскiй, спаливъ горѣшне мѣсто а побудувавъ третiй Львôвъ въ котлинѣ. — Наконець треба ще й то згадати, що крил. о. Петрушевичъ доказуе въ „Вѣстн. Нар. Дому“, що Данило выставивъ першу крѣпость Львôвъ на Лысôй горѣ тамъ, де нинѣ конець Униѣ люблинськои.

Ото суть коротенько зôбранй розслѣды

— Загальнй зборы членôвъ товариства св. Ап. Павла вôдбудуть ся въ сали засѣдань консисторскихъ у Львовѣ дня 10 марта с. р. зъ слѣдуючую проґрамою: 1. Богослуженє въ церквѣ св. Георгія о год. 8 рано. 2. О 10 годинѣ зачнуть ся загальнй зборы. 3. Выбôръ предсѣдателя на часъ загальныхъ зборôвъ. 5. Справозданє секретаря. 5. Справозданє касієра. 6. Выбôръ контрольнои комісїѣ. 7. Предложеня выдѣлу що до змѣны статутôвъ, именно §§. 4, 4 б., 11, 13, 15, 16 а., 16 б., 18. 8. Внесеня членôвъ. — Заразомъ повѣдомляє выдѣлъ, що въ дняхъ 7, 8, 9 и 10 н. ст. марта с. р. вôдбудуть ся реколекцїѣ духовнй для Всч. священиковъ въ монастири оо. Василіянъ у Львовѣ. Въ понедѣлокъ дня 7 марта вôдбудесь вже перша наука о год. 6 вечеромъ, а въ четверъ, 10 марта закôнчать ся реколекцїи наукою о год. 7 рано, почôмъ наступить св. Причастіє въ церквѣ св. Георґія. Сихъ, що хотять взяти участь, упрашає ся зголосити ся що найменше 10 днѣвъ напередъ до Впр. н. предсѣдателя тов. св. Ап. Павла, або Всч. настоятельства оо. Василіянъ у Львовѣ. Цѣле удержанє пôдчасъ реколекцїй одержать Всч. оо. участники въ монастири за найскромнѣйшимъ вынагородженємъ.

— Руско-мѣщаньска читальня въ Борщевѣ устроює дня 21 н. ст. лютого 1892 въ домѣ Береша Дугля вечерокъ декляматорско-музыкальный зъ слѣдуючою проґрамою: 1. Передмова, выголосить І. Крочакъ; 2. Хоръ: „Щасть намъ Боже", Рудковского; 3. Деклямація: „Руской дитинѣ" выголосить Зѣлиньска; 4. Деклямація: „Русинъ воякъ", Могильницкого; 5. Деклямація: „Въ своѣй хатѣ своя правда", выголосить Ковбель; 6. Хоръ: „Якъ нôчь мя покрыє"; 7. Деклямація: „Бажаный Рай", выголосить Шиманьска; 8. Деклямація: „На чужинѣ", выголосить Боднаръ; 9. Хоръ: „Цвѣтка" Вербицкого; 10. Деклямація: „Про полонъ турецкій"; 11. Деклямація: „Покликъ", выголосить Кульчицкій; 12. Деклямація: „Рôдна мова", выголосить Дроздовскій; 13. Хоръ: „Сирота", Воробкевича; 14. Деклямація: „Вôдважнй жиды", выголосить Свидзиньскій; 15. Деклямація: „Гей хто Русинъ", выголосить Лоточиньскій; 16. Деклямація: „Погоня", выголосить Кульчицкій; 17. Хоръ: „На берѣжку" Лысенка; 18. Деклямація: „Чогожь то?", выголосить Зѣлиньскій; 19. Деклямація: „Тополя", выголосить Шарковскій; 20. Хоръ: „Гей на Ивана". — Білєтъ родинный на 3 особы 2 зр., крѣсло 1 зр., лавка 50 кр., ґалєрія 25 кр. Початокъ о ½8 годины вечеромъ.

— Вечеръ зъ танцями въ Станіславовѣ въ користь руского института для дѣвчатъ вôдбуде ся завтра, въ четверъ. Запросины розослано; хто однакожь случайно не доставъ, зволивъ прибувати, а комітетъ усѣхъ повитає радо. Буде се перший и послѣдный вечеръ рускій сихъ мясниць въ Станіславовѣ.

— Аматорске представленє. Руске ремѣсниче товариство „Зоря" дало въ недѣлю въ сали Frohsinn-у аматорске представленє мельодрамы Тимко Капраль, (слова Мыдловского, музика Вікт. Матюка). Саля була заповнена гостями, а аматоры вывязались изъ своєѣ гры зовсѣмъ вдоволяючо.

ученыхъ, що займали ся історією мѣста Львова. Послухайможь теперь, що говорить дръ Чоловскій. Вôнъ ставить насамперѣдъ таке пытанє:

Коли повставъ Львôвъ? и вôдповѣдає на то: Волыньска лѣтопись згадує про Львôвъ вже въ 1259 р. а зъ другои стороны каже шукати его початку ще передъ симъ рокомъ. Зваживши дальше, що гóродъ збудованый въ такôмъ мѣсци, якъ Львôвъ, мôгъ повстати лишь въ часахъ, коли треба було шукати мѣсця спокôйного и догôдного до обороны, а та пора настала для Руси якъ разъ въ 1241 роцѣ, коли то на Русь напали Татаре, то и до сеѣ лишь поры можна вôднести початокъ Львова. То потверджує въ певнôй мѣрѣ и лѣтопись, котра каже, що въ лѣтахъ 1249 до 1255 повставали на Руси численнй гóроды для еѣ обороны. Чи передъ тымъ не було тутъ вже якои оселѣ, то инше пытанє. Вôдповѣдь на то могли бы дати лишь розслѣды археольоґічнй, але доси такихъ розслѣдôвъ мало, а всежь таки и зъ нихъ видко, що на горбахъ надполтвяньскои кôтлины були вже людскй оселѣ, а недалеко вôдъ неѣ були докола гóроды якъ: Звенигородъ, Домажиръ, Щекотинъ и др. Ажь нападъ Батія загнавъ сюда бôльше число людей, котрй тутъ середъ лѣсôвъ и ярôвъ шукали безпечнѣйшого захисту для себе. Та обставина и достатокъ мѣсць догôдныхъ вже зъ природы до обороны пôддали гадку заложити тутъ гóродъ и та гадка сталась около 1250 р. дѣломъ та повставъ Львôвъ.

(Дальше буде.)

— Пригода зъ вовкомъ. Изъ Заваля въ Снятинщинѣ пишуть намъ: Недавно тому приблукавъ ся до нашого села вовкъ и впавъ на обôйстє тутешного господаря Дмитра Гуньки, де почавъ кусати ся зъ псомъ. Гунька почувши, що песъ сконичить, взявъ сокиру и вышовъ на обôйстє. Наразъ скочивъ вовкъ до него, але въ тôй хвили стрѣтила его сокира господаря такъ сильно въ голову, що вовкъ упавъ заразъ на землю. Позаякъ люде видѣли, що той вовкъ въ бѣлый день волочивъ ся по городахъ, то заходить пôдозрѣнє, що вôнъ бувъ скаженый. Зроблено отже донесенє до ц. к. староства зъ просьбою о заряджене обдукцїѣ. Отъ така то, бачите намъ бѣда зъ дикими звѣрятами: дикй свинѣ нищать плоды, лисы заѣдають куры, заяцѣ объѣдають щепы и молодй деревця, и бѣдный селянинъ не має навѣть на власнôмъ обôйстю спокою, бо вовки его нападають. А убивати дикого звѣря годѣ, бо нема на то права. — *П. Д.* (Замѣтимо тутъ зъ своеи стороны, що правительство лагодить теперь проєктъ нового закона ловецкого, котрый буде предложеный Соймови краєвому а котрый управильнить право убиваня шкôдливои звѣрины и охороны плодôвъ вôдъ дикого звѣря. *Ред.)*

— Громы въ зимѣ. Зъ Вадовиць доносять до N. Ref., що минувшои суботы настала тамъ була о чверть на другу по полудни така страшна заметѣль, що зробило ся наразъ такъ темно, якъ колибъ вже змеркло ся. То само дѣялось и въ Козахъ (стація зелѣзницѣ на шляху Бяла-Вадовицѣ), лишь що тамъ въ ту саму пору блыскало, гримѣло и били такъ сильнй громы, що ушкодили лінію телеґрафічну.

— Окрадене церкви. Въ Говиловѣ великôмъ, въ повѣтѣ гусятиньскôмъ, окрадено передъ кôлькома днями тамошну церковъ. Злочинцѣ вломили ся въ ночи и забрали скарбону зъ грôшми въ готôвцѣ 135 зр. и книжочку касы ощадности на 2.000 зр. Пôдозрѣныхъ о кражѣжь арештовано и вôдставлено до повѣтового суду въ Копичинцяхъ.

— Нещасливый выпадокъ. Въ камѣноломахъ на ґрунтахъ громады Загôря, въ повѣтѣ ланцутскôмъ, урвала ся дня 8 с. м. нагло велика брыла землѣ и присыпала одного робôтника, котрого по якôмсь часѣ выдобули вже неживого. Пять инших робôтниковъ, котрй въ тôмъ самôмъ часѣ працювали въ ломахъ, утекли щасливо. Власти розвели слѣдство, чи не ставъ ся той выпадокъ задля байдужности пôдприємника.

— Страшне убійство зъ зависти. Въ Будапештѣ убивъ якійсь Ковасоти свою любку, Єлисавету Германъ, дѣвчину чудовои красы, пхнувши еѣ дванацять разôвъ штилетомъ въ груди, и то въ бѣлый день на площи передъ народнымъ театромъ. Причиною того страшного убійства була месть за невѣрность любки. По сповненôмъ дѣлѣ злочинець вôддавъ ся самъ въ руки поліцїѣ.

— Убійство. На Буковинѣ въ кольоніи Андреасфальва, пов. радовецкого, ишовъ дня 6 с. м. вечеромъ поза село вандрôвный дротарь Никола Климчукъ. Наразъ выхопилось кôлька Мадярôвъ, повалили безборонного дротаря на землю, закололи ножами и забрали маленьку готôвку грошеву, яку нещасливый мавъ при собѣ. Страшно покалѣчене тѣло найшли ажь другого дня. Злочинцѣ вже въ рукахъ справедливости.

— Велитъ-дѣвчина. Зъ Одесы доносять, що тамъ показує ся за грошѣ велить-дѣвчина, якои може ще свѣтъ доси не бачивъ, а котра своимъ ростомъ звертає на себе увагу не лишь звычайныхъ людей, але и ученыхъ. Дѣвчина та называєсь Єлисавета Лыска, має теперь 14 лѣтъ, а єсть вже высока 198½ центіметрôвъ, отже на два метры безъ пôвтора центіметра, або бôльше якъ на цѣлый сяжень и важить 8 пудôвъ або 320 фунтôвъ. Зъ лиця выглядає зовсѣмъ якъ молоденька дѣвчина, що якось дуже не може погодити ся зъ еѣ ростомъ. Найцѣкавѣйше то, що она все ще росте и ученй кажуть, що годѣ навѣть предвидѣти, колы она перестане рости; здаєсь, що коли она дѣйстно буде ще дальше рости, то перерoсте всѣхъ велитôвъ, якй доси були на свѣтѣ. Лыска єсть донькою бѣдныхъ селянъ, що жили давнѣйше въ харкôвской ґуберніи а пôзнѣйше перенесли ся надъ Донъ. Тутъ родила ся она 16 вересня 1877 р. на хуторѣ Веселе. Въ першихъ трохъ рокахъ росла она якъ кожда звычайна дитина, ажь въ четвертымъ рокомъ почала рости дуже скоро, а въ девятôмъ и десятôмъ роцѣ росла вже таки такъ борзо, що вже видко було по нѣй, що то буде велитъ дѣвчина. Станъ еѣ здоровля єсть добрый, апетитъ звычайный, а способъ житя зовсѣмъ такій якъ и у другихъ дѣвчатъ въ такôмъ вѣцѣ. Матѣрь Лыски, котра вже вôдъ трохъ лѣтъ єсть вдовицею, мала ще пятеро другихъ дѣтей, котрй суть звычайного росту.

— Смерть въ снѣгу. Въ послѣдныхъ дняхъ упали не лишь у насъ великй снѣги, але и въ цѣлôй майже Европѣ, а що найдивнѣйше, то навѣть въ полудневыхъ сторонахъ де лишь рѣдко коли снѣги бувають. Зъ Баіонъ у Франціи доносять, що въ недалекихъ горахъ пірeнейскихъ на французско-испаньскôй граници упали такй снѣги, що ажь люде въ нихъ гинули. Якъ разъ тыждень тому назадъ вертало зъ Мулєонъ вôсѣмъ дѣвчатъ изъ службы до дому до сусѣдного испаньского села. Они выбрали ся въ четверъ рано въ дорогу, але наразъ заскочила ихъ така снѣговиця, що они не могли вже добити ся до найблизшои пограничнои стацїѣ и всѣ погибли; снѣгъ засыпавъ ихъ середъ дороги. Онногды вôдкопано вже шѣсть трупôвъ а двохъ не можна було доси вôдшукати; снѣгъ мабуть присыпавъ ихъ такъ глубоко, що и слѣдъ за ними пропавъ.

— Довга назва. Якійсь селянинъ недалеко Парижа купивъ бувъ на ярмарку такъ красного коня, що люде въ селѣ не могли були ему надивуватись. Селянинъ тымъ урадуваный хотѣвъ якось красно назвати свого коня, такъ, щобы нѣякій кôнь въ селѣ такъ не называвъ ся, та бѣда, що не знавъ якъ. Ажь писарь громадскій порадивъ єму, щобы вôнъ назвавъ свого коня „Набуходонозоръ." Селянинови дуже сподобалась ся назва, та лишь зновъ бѣда, що назва була трохи за довга и єму трудно було вôдъ разу вымовити. Але вôдъ чого розумъ! Вôнъ подѣливъ цѣле слово на склады и кликавъ коня що дня иншимъ складомъ: въ понедѣлокъ кликавъ его складомъ На, вôвторокъ — бу, въ середу — хо, въ четверъ — до, въ пятницю — но, въ суботу — зоръ. „А якъ же вы кличите въ недѣлю свого коня? — пытає дотепный его сусѣдъ. — „Та бачите," — каже єму селянинъ усмѣхаючись, — „я въ недѣлю его нѣякъ не кличу, бо въ недѣлю у мене — спочинокъ..."

ТЕЛЕГРАМЫ.

Будапештъ 17 лютого. Остаточный результатъ выборôвъ такій: 245 лібералôвъ, 86 независимыхъ, 61 народовцѣвъ, 17 уґроністôвъ и 3 дикихъ.

Брукселя 17 лютого. Міністеръ справъ заграничныхъ подавъ ся до дімісїѣ.

Букарештъ 17 лютого. Доси выбрано у всѣхъ округахъ выборчихъ 141 кандидатôвъ правительственныхъ а 23 опозицїйныхъ; въ 19 округахъ вôдбудуть ся тѣснѣйшй выборы.

Бѣлградъ 17 лютого. Скупштина залагодила въ специяльнôй дебатѣ цѣлый буджетъ. Правительство старає ся дімісію президента палаты не выволѣкати передъ скупштину и длятого старає ся его наклонити, щобы вôнъ взявъ вôдпустку, черезъ що далось бы справу дімісїѣ обôйти и не допустити до великого заколоту въ палатѣ.

Курсъ львôвскій

зъ дня 16 лютого 1892.

	платять зр.	платять кр.	жадають зр.	жадають кр.
I. Акціи за штуку.				
Банку гіп. гал. по 200 зр.	319	—	322	—
Банку кред. гал. по 200 зр.	—	—	216	—
2. Листы заставнй за 100 зр.				
Банку гіп. 5% льос. въ 40 лѣт.	100	40	101	10
" " 5% вылльос. въ 10% прем.	107	50	108	20
" " 4½% льос. въ 50 лѣт.	98	30	99	—
Банку краєв. 4½% льос. въ 51 лѣт.	98	50	99	20
Тов. кред. 4% I еміс.	96	80	97	50
" " 4% льос. въ 41½ лѣт.	95	10	95	80
" " 4½% льос. въ 52 лѣт.	99	40	100	10
" " земск. 4% льос въ 56 лѣт.	94	70	95	40
3. Листы довжнй за 100 зл.				
Гал. Зав. кред. сел. въ лікв. (6%) 3%	55	—	57	—
" " " " " " (5%) 2½%	53	50	56	—
Общ. р. кр. Зав. для Гал. и Бук. въ лікв.	50	—	—	—
4. Облиґі за 100 зр.				
Индемнія. гал. 5%	104	50	105	20
Гал. фонд проп. 4%	93	30	94	—
Облиґи комун. Банку кр. 5% I еміс.	100	—	100	70
" " " " 5% II "	101	—	101	70
Позич. кр. въ р. 1873 по 6%	104	50	—	—
" " " " 1883 по 4½%	97	50	98	20
" " " " 1891 по 4%	91	10	91	70
5. Льосы.				
Мѣста Кракова	21	—	23	—
" Станіславова	29	—	31	—
Льосъ черв. хреста австр. (курсъ вѣд.) по 10 зр.	17	10	7	50
Льосъ черв хреста угорск. (курсъ вѣд.) по 5 зр.	12	40	12	80
6. Монеты.				
Дукатъ цѣсарскій	5	56	5	66
Рубель паперовый	1	15	1	17
100 марокъ нѣмецкихъ	57	70	58	30

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ
зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до
„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,
улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ" буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнî") якъ для „Народнои Часописи" такъ также для „Ґазеты Львôвскои" вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ" Людвіка Пльона.

И. ВИХЕРА,
ФАБРИКА МАШИНЪ и ВÔДЛИВАРНЯ ЖЕЛѢЗА
у Львовѣ, ул. Городецка ч. 47.

Поручає свою новоурядженну **вôдливарию желѣза,** после найлѣпшого и найновѣйшого системы, до выконченя всѣлякихъ вôдливôвъ для машинъ и ужитку будôвничо-промыслового, — котрî аладжує после моделôвъ чи своихъ чи присланыхъ въ найлѣпшимъ додаткомъ до сировця. **Варстаты машинъ и варстаты приватнî** могуть мати тоже дешевî вôдливы цѣлковыхъ машинъ точно пôсля моихъ моделôвъ. На жадане вôдливають ся части желѣзнî, въ моѣмъ варстатѣ точенî и верченî. Также поручаю въ мого **складу,** богато заосмотреного, **машины рôльничî,** котрî признано старанными и добрымъ выробомъ. Задля змѣны уладженъ можу вôдступити дешево мало уживану англійску стоячу **льокомобілю** штирокôнну, американьску **гибляриу, пилу циркулярну** и **пилу до вырѣзуваня** (Laubsägemaschine). — Старе лълєте желѣзо приймаємо всегда на рахунокъ обосторонный або купуємо по найвысшôй цѣнѣ курсу. 28

Торговля — 6

Церковныхъ предметôвъ
и приборôвъ
для всѣхъ обрядôвъ католицкихъ
Михайла Дымета
у Львовѣ, въ Ринку

поручає свой першій и знаменитый складъ товарôвъ, служачихъ до заосмотреня церковъ, а именно: орнаты, дальматики, капы, хоругви, фаны, балдахимы, монстранцій, чаши, пушки, архи, цибориія, лихтарѣ, павуки, престолики процесіональнî, хресты, желѣзны брамкій и т. п.

— А въ подрôбности поручає: Рѣзьбы фігуральнî и орнаментальнî, образы олѣйнî на полотнѣ и блясѣ до найбôльшихъ розмѣрôвъ, желѣзнî хресты надгробнî и памятнî, свѣчки церковнî металевî вôдъ 70 до 130 цтм. высокî, теперь по всѣхъ мѣстахъ Европы и Америки ужиганî.

Заразомъ поручає:

Дзвôнки гармонійнî строєнî на 3 голосы по зр. 7·50 и 10, на 4 голосы зр. 9·50 и 12.

Цѣнники посылаємо на жаданє. На всяко запытаньє вôдповѣдь вôдворотною почтою.

Антикварска оферта.

❦ МАЙЕРЪ, ЛЕКСІКОНЪ ❦
4 (найновѣйше) выданє

16 елегантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ новî, замѣсть

зр. 96 зр. 55.

M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

Чоколяда десерова.
Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 кº

Пôдроблюванє забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ ласôтками, также по цукорняхъ.

Дра Фридриха Ленґіля
БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемично по припису вынаходця перероблений на бальсамъ, набирає вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлює ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стає свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжує морщины на лици и вôспôвку и надає єму краску молодости; шкôрѣ надає вôнъ бѣлость, делікатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ усторонює веснѣвки, родимî плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. **1·50.**

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по **60** кр.

Поручає ся **ТОРГОВЛЮ ВИНЪ** Людвика Стадтміллера
у Львовѣ. 30

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.